

е сжщото, думаше Салустій; но той има едно преимущество . . . зимникътъ съ виното си.

— Той има и друго което весели очитѣ . . . дъщеря си.

— Да, но не толкозь твоитѣ очи, мыслиж. Струва ми са че Клодій желае да та отъбни.

— Стига да иска; на вечерята на тѣзи хубавица ни единъ незванъ са не осжда (1).

— Строгъ си. Има наистина много коринескы свойства тѣзи мома и заедно съ Клодія ще състави превъсходна чета. Добры челоуѣци смы наистина дѣто са собирамы съ тогози челоуѣка, който е динственна дарба има злоуправіето.

— Веселбытъ обличаватъ най страннытъ противоположности, отговори Главкъ, той ми докарва развлеченіе. . .

— И та ласкае, но са заплаща отъ само себоси, въ златъ прахъ той потопява похвалитѣ си.

— Много пакти ми ты напомни че той не играе почтенно; вѣрваш ли че туй е истина?

— Благороднытъ Римляны, пріятелю Главке, обычатъ много собственното си достолвіе, а понеже достолвіето иска много разноскы, за туй Клодій са принуждава да краде като влѣхва за да живѣе като благороденъ.

— Е, с! Добръ че напусихъ отколѣ играта. Е, Салустіе! като са ожениж за Юна, надѣж са да измыж мрасотитѣ на юношескитѣ си погрѣшкы. Природата е създада и двама ни за животъ по добъръ отъ днешнія, за храмове по светы отъ хлевоветѣ на Епикура.

— Увы! извика Салустій съ тонъ колкото можн патетическій. *Краткъ е животътъ!* и какво повече отъ туй познаваме? Задъ гроба сичко е мракъ, а мѣдростята състои само въ една дума «веселете са!»

— Тако ми Бакха! сумнявамъ са ако са веселимъ кокъто трѣба;

— При сичко туй азъ съмъ повече умѣренъ, пое Салустій, азъ са гонѣж само подиръ възможното добро. Живѣимы въ свѣта като злоторици които са упивамы съ вино и съ благовонія при устата на гроба, шакъ твърдѣ страшенъ щѣше да са види траптъ на очитѣ ни. Исповѣдамъ че бѣхъ наклоненъ къмъ тѣжестето преди да са рѣшж да ниж весело, и сега пріятелю Главке, живѣж съвсѣмъ противенъ животъ.

(1) Незванитѣ или непріятны гости наричахж Римлянитѣ мухы (muscae).